

περί τῶν ἀνορθώσεων ἡμῶν τῶν ἀνηκούστων,
καὶ ξέρεῖς. Καίσαρ λατρευτέ,
πῶς τῆς Διπλῆς οἱ Βουλευταὶ
θὰ πᾶν νὰ κάνουν τὴν Λαμπρὴ μαζί με τοὺς δίκους των.

Θάμαδες καὶ σὺ βεδάξῃς πῶς γιὰ μερικαῖς ἡμέρας
δὲν θ' ἀκούονται πατέρες,
πῶς θὰ φύγουν καὶ Καβούροι καὶ Κουκούλετσοί,
πῶς Λαμπρὴ μὲς τριγυρίζει,
πῶς ἀρνὶ φτῶ μυρίζει,
μαγειρίζεται, κοκορίζεται.

Ξέρεῖς πρὸς δόξαν τῆς φυλῆς
πῶς θριαμβοῦς σκοποβολῆς
γῆν Ἀχαιοὺν ἰκάνει.

Δὲν μένει σκοπευτὴς ἀργός,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός
δλο δηλώσεις κάνει.

Μὰ κι' ἐγὼ πρὸς Σὲ δὴλῶ καὶ γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης
πῶς ἡ δράσις τῶν Ρωμηῶν εἶναι μόνον γιὰ δηλώσεις.
Δώσε λόγους εἰς τὸ κράτος τῆς πυγμῆς τῆς ἀτρομότητος,
κι' ἄς κοπιᾶσουν οἱ τότε,
δικηγόροι, Μιστριώται,
νὰ λογαριάζοιεν μαζί του.

Τέτοια ποὺ λές ὁ Καίσαρ ἤκουσε παρ' ἐμοῦ
καὶ τᾶπαμ' ἕνα χερί κι' οἱ δύο μάς ἔμου,
καὶ τοῦκανα μετανοοῖαι καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ τώρα μὲς στοῦ Ρώσσου πηδῶ τᾶεροπλάνο.

Μέσ' στοῦ Ρώσσου τὸ μπαλόνι καὶ τὸ ξύλινο κωδῶνι.

Λοιπὸν κι' ἐδῶ σ' τὴν ἐνδοξὴ τῶν πεταγματῶν μάννα
πετοῦνε τᾶερόστατα, πετοῦν τᾶεροπλάνα,
λοιπὸν κι' ἐδῶ σ' τὴν κλασικὴν τῶν πτήσεων μητέρα
'μπορεὶ κανεὶς νὰ κατακτῆ τὸν ἀέρα,
καὶ τὸ πετᾶ σ' τὰ χαμηλά καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
θ' ἀναγραφῆ προνομίον τοῦ Λεωνίδα μόνον.

Λοιπὸν ἐλευθέρους πετῶ
ἀπάνω σ' τὸν ἀέρα,
κι' ἐξ ὕψους τώρα χαιρετῶ
τὸν δῖον τὸν αἰθέρα.

τὰς ταχυτέρους τὰς πνοὰς, τὴν Σουδὰ τοῦ Φαλῆρου,
καὶ τοὺς κατοίκους συμπτακτῆς τῆς γῆς τῆς διαπύρου,
ποῦ τὸγουν πάντα φυσικῶς ν' ἀεροκοπιᾶν, οὐ
καὶ μ' ἀεροκοπιᾶσμα ντουσιζὲ νὰ δαυμιζῶν.

Ἵρατον τὸ πετᾶν καὶ σ' τὸν ἀέρα βόσκειν
μαζί με τὸν Οὐτσίειν,
καὶ χαιρετᾶν ἐξ ὕψους κλεινὰς Ἰσθεράνους,
Ρωμηοὺς ἀεροπόρους, Ρωμηοὺς ἀεροπλάνους,
ἀεροφυλακισμένους, ἀερομικητάς,
ἀεροσκοποδύλους, ἀεροκικητάς.

Ἵρατον εἶναι τὸ πετᾶν μαζί με τὸν Οὐτσίειν
κι' ἐξ ὕψους λόγους τῆς Διπλῆς φειδρούς ἀναγινοσκείν,
ἴρατον τὴν Ἀνόρθωσιν νὰ βλέπῃς τῶν συγγενῶν
ἀπὸ μπαλόνι μόνον,
κι' ἀρ' ὕψιλου νὰ τὴν ὕμνησῃ, καὶ νὰ τὴν κἀνης χαίρῃ...

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισημασμένος τὴν κατάστασιν ἰδῶν,
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν δόδον,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακτικῶς,
συναρθεῖ μ' ἄλλα σπῆττα καὶ μ' ὄρλιον ἄνοικτό.

(Ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὴν γῆ' σ' τὸν Φασουλῆ φωνάζει.)

Σὺ, ποῦ πέταξες εἰς ὕψη,
κεφαλὴ μπουμπουσιασμένη,
στρέψε δὲς ἱλαρομένη
τὴν Διπλῆ, ποῦ θὰ τὸ στρίψῃ.

Φ.— Νὰ χαθῆς καὶ σὺ καὶ δαῦτη.
Π.— Βρὲ κατέβ' ἀεροπλάτη.
Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα...
καλὰ στέκω σ' τὸν ἀέρα.

Γιὰ κῦτταξέ με, Περικλῆ, μέσ' σ' ἀεροπλάνο...
πετῶ καὶ με τὸν Σπανδῶνη, πετῶ καὶ με τὸν Μάνο,
κι' ὄλους τῆς γῆς τοὺς σκόληκας γελῶν τοὺς ταλανίζω...
ἔχετε γελά, γειτόνισσαι, κι' ἐγὼ ψήλαρμενίω.

Π.— Κατέβα κάτω γ' ῥηγῶρα...
Φ.— Σκαλοῦς ἀερογᾶφτη.
'Ἄρῃω τώρα τὴν Διπλῆ νὰ κόφτῃ καὶ νὰ ράφτῃ,
κι' ἀφοῦς ἀεροδαιτῶν περιορῶ τὸν ἥλιον,
μῆτε γαμψῶνός ἀετός τὴν πτήσιν μου δὲν φθάνει...
γιὰ μὲ κολοκυθισπορος κάθε τῆς γῆς βασιλείον,
καὶ τῶν πυγμῶν οἱ γίγαντες μοῦ φαίνονται σὰν νάνοι.

'Ἀέρας μὲ ζωογονεῖ, μὲ γαλουγεῖ, μὲ τρέφει,
ἔχω γειτόνους τοὺς αἰτούς καὶ συντροφιὰ τὰ νέφη,
περνοῦν κοντὰ μου τὰ πουλά με γλυκοτερετίματα
καὶ λέο: σ' τὴν Ἀνόρθωσιν νὰ πῆτε χαιρετίσματα,
εἰς ἕνας ὑπεράνθρωπος, ἀπαύγασμα νεφέλης,
Βελλερεφόντης, Ἴκαρος, Φαέθων, ὁ, τί θέλεις.

Μὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο, πάψε νὰ παραλήθῃς
κι' ἔλ' ἀπάνω σ' τὸν ἀέρα...
ἀρὸς ἀπ' ἐδῶ μοῦρεῖς
νὰ μουντζῶνης πέρα πέρα.

Π.— Ἔλα κάτω...
Φ.— Δὲν μπορῶ...
θέλω ν' ἀεροπορῶ.

'Ἄλλ' ἄς εἶναι...κατεβίνω μόνον γιὰ δικὴ σου χάρι.

(Κατεβαίνει, κι' ὁ καλὸς του τὸν ἀρχίζει σ' τὴν λιμῆρι.)

Ἐσπερὶς ὠραιότατη, ζωηρά, ποικιλιότατη.

'Στὰς αἰθούσας τοῦ κυρίου
Δέλτα τοῦ Σακελλαρίου
ἐσπερὶς θεατρικὴ καὶ μουσικὴ συνάμα...
κάλιστον ἀληθινὰ καὶ κομψότατον τὸ δράμα
τῆς ἀβρᾶς οἰκοδοπιστοῦ Ἀργυροῦ Σακελλαρίου,
ὅπου δὲν εἰρήσθη κόπων καὶ καμάτου κι' ἀργυρίου.

'Ἐδρεφᾶν ἐπαινοῦς δλαῖς κι' ὄλοι με τὸ παραπάνω...
ἀμ' οἱ στίχοι τοῦ Πολέμη, τὸ τραγοῦδι, καὶ τὸ πᾶνον
'Ἄμμ' ἡ κομωδία τέλος... ἦταν ἕνα πανηγύρι
μὲ τὸν Λάσκαρη τὸν Νίκο, τὸν θαυμασίον Ἀργύρη.
Κι' Ἀργυρὸς κι' Ἀργύρης κι' ὄλα μία τέφρις εἶπα πέρα,
ἀργυροῦς ὁ γέλως, ἀργυροσταφῆς ἔσπερα.